SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 99. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 26, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 26-го ТРАВНЯ 1993. Ч. 99. РІК C.

ПІДВИЩЕННЯ ЦІН НЕМИНУЧЕ

Полтава (УНІАР). — Тут 22-го травня народний депутат України Микола Шкарбан зустрівся з виборцями і поінформував про економічну ситуацію в країні. Він сказав, що Верховна Рада майже погодилася на нове чотирикратне підвищення цін, якого слід чекати з дня на день. Щодо ситуації в Уряді, то на думку М. Шкарбана, Україна виживе лише під умовою, що Уряд не надолужатиме події, а випереджатиме їх.

Сьогодні в Україні ціни такі: свинина коштує 3,000 куп за кілограм, яловичина — 2,700, сало — 2,200 куп./кг., кури — 3,500 куп. за шт., гуси — 8,000 куп. за кг., молоко 170 куп./л., масло — 4,000 куп./кг., сметана — 800 куп. за кг., сир твердий — 4,000 куп./кг., сир свіжий — 600 куп./кг., картопля — 350 куп. за відро, яблука — 2,500 куп./кг., капуста — 800 куп./кг., огірки — 700 куп./кг., помідори — 1,800 куп./кг., цитрини — 800 куп./шт. За один російський рубель дають три українських купоно-карбованці, за один долар ЗСА у банках дають 3,000 купонів, а перекупщики на вулиці — 3,100 купонів.

Костюм жіночий коштує 25,000 куп./ або 8 дол./, взуття чоловіче і жіноче — 15,000 куп./або 5 дол./, бензина 20-літрова каністра — 20,000 куп./ або 7 дол./.

Середня місячна платня лікаря та вчителя становить 15—20,000 купонів/ або 5—7 дол. на місяць/.

Комуністи компромітують підприємців

Київ (УНІАР). — Тут 18-го травня відбулася пресова конференція правника Руху Віктора Ніказакова, присвячена подіям у Верховній Раді. На думку адвоката, відсутність виваженої економічної концепції Уряду породжує неузгодженість у діях владних структур, правовий хаос, робить дії Уряду непередбаченими, в очах підприємців, позбавляє можливости прогнозувати і це гальмує підприємницьку ініціятиву. Заважає підприємництву також наявність у всіх структурах, в тому числі й серед підприємців, певних сил, які свідомо протидіють цьому процесові. До таких сил Рух відносить прокомуністичні реакційні групи та об'єднання, які почали наступ на демократію в Україні. Ці реакційні сили компромітують саму ринкову економіку, підприємництво разом з підприємцями в очах населення на тлі економічного і правового безладдя та загрози справжніх злиднів.

Влаштовують конференцію в Іллінойському університеті

Урабана, Ілл. (Р. Б.). — Тут 7—12-го червня ц.р. у приміщенні головного осідку Іллінойського університету відбудеться 12-та річна конференція, присвячена українській проблематиці. Конференцію організує Українська Науково-Дослідна Програма і спонзорують її Східно - Европейський Центр Іллінойського університету, Фундація Українських Студій в тій же високій школі та інші українські наукові й культурні організації. Подібно до попередніх конференцій, а нарадах яких брали активну участь вчені з 18-ти держав чотирьох континентів, цьогорічна конференція буде także мати міжнародний характер: в її нарадах виступатимуть дослідники з Австралії, Голляндії, ЗСА, Канади, Німеччини, Росії і, зокрема, з України, з таких міст як Київ, Дніпропетровське, Запоріжжя, Львів, Тернопіль і Херсон.

Цьогорічна конференція проходитиме під загальною темою „Освіта й наукові досліди в самостійній Україні". Ця тема виявилася вельми актуальною для вчених, передусім професорів інститутів й університетів і наукових працівників Академії Наук України, звідкіля організатори конференції сподіваються коло сорок її учасників. Серед доповідачів з України переважають, зокрема, ті особи, які будуть перший раз у ЗСА — серед них визначний літературний і театральний критик, репресована в часи совєтського режиму Наталя Кузякіна, професори В. Скоренко — ректор Київського університету ім. Т. Шевченка, В. Толок — ректор Запорізького університету, Е. Гришин — ректор Тернопільського приватного коледжу вищої освіти та А. Карась — проректор Львівського університету ім. І. Франка. Доповідатиме на конференції вже відомий у західньому світі д-р Анатолій Погрібний — заступник міністра освіти України.

З Академії Наук України прибудуть 12 вчених і дослідників різних галузей науки, між ними чотири академіки — Омелян Пріцак, професор-емерит історії України в Гарварді, Ярослав Ісаєвич, Іван Лукінов і Петро Толочко. Крім них передбаченими доповідачами конференції будуть чотири члени-кореспонденти АНУ, десять деканів факультетів і директорів катедр університетів й інших високих шкіл України та понад десяток інших відомих дослідників, педагогів, бібліотекарів і мистців пера, серед них д-р Ганна Чумаченко з Херсону, яка нині є, можливо, наймолодшою в Україні, що здобула ступінь доктора з літератури. З дипломатичних центрів України у ЗСА прибудуть на конференцію проф. Володимир Забігайло — культурний аташе амбасади України у Вашінгтоні й Анатолій Олійник — Консул в Чикаго.

Крім конференційних сесій, які будуть мати пленарний характер, у вечірніх годинах будуть висвітлені документальні фільми і відбудуться товариські зустрічі (передконференційна зустріч-прийняття відбудеться увечорі в неділю, 6-го червня, включно з традиційною спільною вечерею. В неділю, 13-го червня, група доповідачів з України зустриться з українською громадою Чикаго й околиць. Ця зустріч відбудеться на спеціяльному прийнятті, що його влаштовує Фундація Українських Студій в Іллінойському університеті під проводом мгр Раїси Братків.

Зацікавленим конференцією слід звертатись до проф. Дмитра Штогрина на ч. тел.: (217) 333-1340, або (217) 356-9195. Факс: (217) 244-0398, або до проф. Наталі Лончини на ч. тел. (217) 333-0224.

ПОМЕР МҐР ІВАН ГЕВРИК

Св. п. мгр І. Геврик

Вінніпеґ, Ман. — Тут в місцевій лікарні помер після короткої, але важкої, недуги у суботу, 22-го травня, о год. 6:45 ранку мгр Іван Геврик, колишній голова Контрольної Комісії Українського Народного Союзу, головний директор УНС для Канади і довголітній секретар 445-го Відділу УНС у Вінніпезі.

Мгр І. Геврик народився в Дрогобичі і там закінчив народну і середню школу і був завзятим спортовцем та активним в українських організаціях. Перед окупацією большевиків виїхав до Німеччини, студіював політичні науки в університеті в Подебрадах, а пізніше фармацевтику в Мюнхені, яку закінчив ступнем маґістра. Там був далі активним в українському спортовому житті, як також в студентському, у Товаристві „Січ", пізніше „Зарево".

Переїхавши до Канади, поселився у Вінніпезі, де включився в організаційне життя, став членом УНС, УНО та ряду інших громадських, спортових та політичних установ. Був головою Відділу КУК та членом Президії КУК, членом Наукового Т. ім. Шевченка в Канаді, головою Ветеранських Організацій, членом Фундації ім. Т. Шевченка в Канаді для видання документальної праці про голод і нищення культури в Україні.

Понад 20 років мгр І. Геврик був головою Головної Контрольної Комісії УНС, а від 1986 року був вибраний директором УНС для Канади і помер на тому пості. Рівночасно був заступником голови Контрольної Комісії СКВУ і головою Контрольної Комісії БУКК. Був одним із шести членів Центрального комітету будови пам'ятника Т. Шевченкові біля вінніпезького парляменту. В 1963 році за свою віддану працю для культурно-освітніх цілей був проголошений Громадянином Дня у Вінніпезі, а в 1983 році за працю для українського громадства, як провідний член чисельних організацій і провідний член УНС Канади був нагороджений Шевченківською медалею на конгресі КУК.

В липні 1992 року заходом громадського комітету Вінніпеґу там влаштовано мгрові Геврикові та його дружині Стефанії ювілейний бенкет з приводу 75-річчя з дня народження мгр І. Геврика, 45-річчя подружнього життя та 55-річчя громадської праці. Тоді він отримав з рук головного секретаря УНС Володимира Сохана союзову пропам'ятну таблицю за заслуги ювілята для УНС, а це 40 років безперебійної праці, в часі якої він зорганізував понад 500 членів та відбув більше сотні поїздок до УНС на конвенції та наради.

Покійний вперше не прибув на річні наради Головного Уряду УНС цього року, які саме закінчилися напередодні його смерти.

Залишив у смутку дружину Стефанію, дві доні Марію та Лідію і троє внуків та широку союзову родину, яка була йому дуже близькою.

Похорони відбудуться у суботу 29-го травня у Вінніпезі.

Зареєстровано Конституційну Партію

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 21-го травня, зареєстровано Конституційно-Демократичну Партію. Як повідомив кореспондентові УНІАР голова партії Володимир Золотарьов, Конституційно- Демократична Партія (КДП) — це партія клюбового типу, місцеві організації якої проводять самостійну політику в реґіонах, згідно з місцевими умовинами.

Основна мета партії полягає в обороні інтересів середньої кляси — підприємців та інтеліґенції. До зформування дієвої багатопартійної системи партія діятиме не як партія влади, а як партія впливу: виступатиме з політичними ініціятивами, братиме участь у демократичних бльоках та коаліціях. КДП відносить до правого крила об'єднання „Нова Україна". Заснована Конституційно-Демократична Партія 19-го травня 1991 року. Перший з'їзд відбувся в Харкові 21-го червня 1992 року.

На Союзівці відбудеться вчительський семінар

Ню Йорк. — Шкільна Рада повідомляє, що цьогорічний двотижневий вчительський семінар, спонзорований, як і попередніми роками, Українським Народним Союзом, відбудеться на Союзівці. Семінар розрахований для підвищення кваліфікації вчителів шкіл українознавства в системі Шкільної Ради, хоч вчителі інших систем також можуть брати участь, а для молодих учителів він необхідний. Вільні слухачі побажані, як і попередного разу.

Навчання на семінарі триватиме два тижні — від 1-го до 14-го серпня ц.р. Кошти перебування на семінарі покриє УНСоюз.

У пляні підвищення рівня слухачів намічені виклади з предметів: української мови та загального мовознавства, української літератури, історії та географії України, а також з мистецтва та педагогіки.

Директори шкіл мають подбати про своїх учителів-слухачів, подаючи їм усі потрібні інформації і вони мають написати прохання на адресу Шкільної Ради, подаючи телефон та адресу кандидата.

Вільні слухачі можуть контактуватися зі Шкільною Радою, телефонуючи на число (212) 477-1200.

Керівником семінару буде д-р Євген Федоренко, голова Шкільної Ради. Зголошення слід слати не пізніше 30 червня ц. р. на адресу Шкільної Ради: Educational Council UCCA, P. O. Box, 391, Cooper Station, New York, N. Y. 10276-0391.

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

Київ (УНІАР). — Тут в суботу, 22-го травня, кияни вшанували пам'ять Тараса Шевченка в день перенесення в Україну праху поета.

Сотні киян взяли участь у патріотичній акції „Дух Тараса кличе до боротьби", що її провів Конгрес Національно-Демократичних Сил України. Вшанування розпочалося з покладання квітів до пам'ятника Т. Шевченкові і Панахиди. Пізніше до присутніх звернулися з поетичним словом письменники Юрій Мушкетик, Василь Юхимович, Катерина Мотрич, Олесь Лупій, Іван Драч, Дмитро Павличко, а також меценат із Норвеґії Микола Родейко.

Акція закінчилася маніфестацією вздовж Бульвару Т. Шевченка та Хрещатика до Майдану Незалежности, де відбулося багатолюдне віче з участю представників політичних партій і організацій, які входять до Конгресу Національно-Демократичних Сил України.

Виступили: голова КНДС Михайло Горинь, голова Демократичної Партії України Володимир Яворівський, голова Товариства „Просвіта" Павло Мовчан, заступник голови Української Республіканської Партії Олесь Шевченко та інші. Вони висловилися за економічну незалежність України та закликали демократів до єдности.

Заступник голови Української Національної Асамблеї Дмитро Корчинський закликав громадян не вірити ні Президентові, ні Верховній Раді, ні Урядові.

Учасники віча ухвалили резолюцію, у якій висловлено тривогу у зв'язку з останніми подіями у Верховній Раді і підтримку ініціятиви Президента очолити виконавчу владу на період реформ. КНДС вважає, що причиною економічної кризи є компартійна Верховна Рада, яка формує Уряд, призначає прокурорів, суддів та інших впливових керівників. Відміну постанови Президії Верховної Ради про заборону діяльности КПУ учасники віча назвали наругою над пам'яттю мільйонів жертв ҐУЛагів та голодоморів.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ОБОРОНИ Росії Павел Ґрачов підтвердив факт експорту зброї в Азербайджан країнами СНД. Відповідаючи на запитання кореспондента ІТАР-ТАСС на пресовій конференції, він сказав: „В Анкарі я заявив про те, що, за нашими даними, деякі держави посилають Азербайджанові зброю, техніку і запасні частини. Це так і є. Я конкретно не вказував, що це за держави, і нині робити це не буду". Разом з тим він підкреслив, що мова йде про держави „так званого близького зарубіжжя".

ПРЕЗИДЕНТ ЧЕЧЕНСЬКОЇ республіки Джохар Дудаєв 16—18-го травня перебував у Бейруті і брав участь в зустрічі релігійних діячів ісламського світу. Стало вже традицією, що Дж. Дудаєв в умовах надзвичайної таємничости робить закордонні поїздки, а люди у Ґрозному, включаючи високопоставлених співробітників президентського апарату, дізнаються про це лише після його повернення додому. Для багатьох залишається загадкою, як голова ніким невизнаної Чечні без перешкод літає на власному літаку не лише у близькі, але й далекі країни. Несподівана поїздка Дудаєва на зустріч з ісламськими фундаменталістами змушує знову повернутися до чуток про те, що він нібито має намір проголосити Чечню ісламською республікою, а себе — її імамом, духовним і світським правителем.

ЛІДЕРИ МУДЖАГЕДІНІВ, які вели двотижневі переговори в афганському місті Джелялябаді, повідомили про створення „кабінету згоди" і заявили, що вони „розв'язали всі незгоди", що існували між ними. Учасники переговорів вирішили скасувати всі закони і анулювати міжнародні угоди, укладені колишнім марксистським урядом Афганістану, і відкликати всіх амбасадорів, акредитованих за кордоном. Про це у присутності 3,000 озброєних бойовиків, які були коло джелялябадської королівської резиденції, заявив представникам муджагедінів Фарук Азам. Виступаючи перед журналістами, президент Афганістану Бурганудін Раббані сказав, що він „задоволений підписаною у Джелялабаді угодою і має надію, що ця домовленість допоможе відновити мир у знищеній війною країні".

МІНІСТЕР ОХОРОНИ здоров'я Сирії Мухаммед Аяд аш-Шатті вибраний головою виконкому Всесвітньої організації охорони здоров'я на 92-ій сесії цього керівного органу ВООЗ. На ній були також зроблені підсумки праці 46-ої Всесвітньої асамблеї охорони здоров'я, що відбулися у Женеві. Виконком ВООЗ вирішив провести наступну всесвітню асамблею охорони здоров'я у Женеві 2—12-го травня 1994 року під девізою „Спільні дії в ім'я здоров'я".

ПОЛІТИЧНИЙ СКАНДАЛ в Італії розростається. Цими днями на летовищі міста Катанія в Сицилії, Італія, був заарештований відомий сицилійський політик Антоніо Драґо, який вважається одним з найближчих приятелів колишнього італійського прем'єра Джуліо Андреотті. Як уже інформовано, Андреотті був втягнутий у скандал, зв'язаний з мафіозними колами, які діставали за хабарі великі будівельні замовлення. А. Драґо, якого п'ять разів вибирали в парлямент країни, також запідозрений в одержанні сотень тисяч долярів від тих, які будували на острові Сицилія великий торговельний центр і водоочисні споруди.

МАЙЖЕ 800 ОСІБ зібралися біля колишнього королівського палацу у Букарешті, вимагаючи відновлення в Румунії монархічного правління. Маніфестанти викрикували: „Ми хочемо, щоб король Михаїл повернувся знову!" Торік 72-річний колишній монарх, який живе у Швайцарії, вперше за 45 років відвідав з приводу Великодня Румунію.

ЗСА І РОСІЯ погодилися минулого четверга, 20-го травня на те, щоб спільно з іншими европейськими країнами обдумати спільну стратегію, яка б базувалася бодай тимчасово на концепції затримання боснійськими сербами тих територій, що вони завоювали впродовж останніх 14 місяців. Метою цієї нової стратегії, за словами одного з американських офіційних чинників, „є устабілізувати існуючу ситуацію та затримати обосторонні вбивства цивільного населення".

КОНҐРЕСМЕНИ ЗСА КРИТИКУЮТЬ ПЛЯН ЗАМИРЕННЯ В БОСНІЇ

Вашінгтон. — Декілька конгресменів, демократів і республіканців, виступили з гострою критикою нового пляну розв'язання боснійського конфлікту. Цей плян прийняли в суботу, 22-го травня, у Вашінгтоні державний секретар З'єднаних Стейтів і міністри закордонних справ Великобританії, Франції, Еспанії та Росії. Учасники вашінгтонської зустрічі визначили шість зон безпеки для мусулманського населення Боснії. Ці зони мають охороняти наземні сили ООН при підтримці американського воєнного летунства.

Президент Боснії Алія Ізетбеґович потрактував ці зони „резерваціями для мусулман" і відмовився схвалити плян союзників, який у найближчі дні будуть обговорювати в Раді безпеки ООН.

На думку критично наставлених американських законодавців, плян закріплює за сербами території, які вони захопили, застосувавши там „етнічне очищення". Державний секретар ЗСА Воррен Кристофер, обстоюючи плян, заявив: „Це політика, яка сьогодні в найбільшій мірі відповідає інтересам З'єднаних Стейтів... І це не останнє слово в нашій політиці".

Сенатор-демократ з Ню Йорку Деніел Мойнихен висловився в той спосіб, що плян „леґалізує геноцид". Лідер республіканської меншості в Сенаті Боб Довл сказав, що „плян мало що пропонує для припинення війни. Більше того — при існуючій розстанові сил він скасовує Боснію як державу". Б. Довл знову закликав ЗСА домагатися відкликання ембарґо на доставу зброї боснійцям, хоч проти цього виступають Росія та деякі европейські держави.

Плян має і прихильників. Лідер демократів у Палаті репрезентатів Ричард Ґепгард вважає, що зайняте Вашінгтоном становище є найбільш правильним з усіх можливих. Конгресмени підкреслили, що якби президент Клінтон почав діяти всупереч думці ООН і своїх західньоевропейських зоюзників, Білий Дім зазнав би ще більшої критики.

В понеділок, 24-го травня, стало відомо, що Рада безпеки ООН відмовилася від пляну, запропонованого Сайрусом Венсом і Дейвидом Овеном. Цей плян передбачав поділ Боснії на десять автономних районів.

Д-Р А. ПОГРІБНИЙ В НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку влаштовує доповідь д-ра Анатолія Погрібного, першого заступника міністра освіти України, в минулому професора, завідуючого катедрою історії української літератури та журналістики Київського Університету, на тему „Як працює Міністерство Освіти незалежної України та його проблеми". Доповідь відбудеться у суботу, 29-го травня, о год. 5-ій вечора в домі НТШ, 63 Четверта авеню (між 9—10-ою вулицями) в Ню Йорку.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ Департамент торгівлі звітував, що торговельний дефіцит країни в березні збільшився на 10.21 біл. дол., найбільший зріст за останні чотири роки. Все це завдяки імпортам товарів з Японії і Китаю, які значно збільшилися, а експорти здійснюються дуже повільно. Стефан Куні, торговельний аналітик Крайової спілки фабрикантів, уважає, що така ситуація створилася в наслідок великих сподівань, що економіка поліпшиться і покупці знову пічнуть видавати гроші на купно, але прорахувалися.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН у неділю, 23-го травня, зі своєю дочкою Челсі відвідали недалеку книгарню, а повертаючись до Білого Дому по Пенсильванській авеню, як можна було сподіватися, викликали велике зацікавлення туристів і затримку руху. Натомість відвідуючи перед полуднем Богослужбу у Фаундрі Юнайтед Методіст церкві зі своєю родиною Президент заявив прохожим, що він тільки починає свою боротьбу з Конгресом за схвалення ним пропонованого бюджету.

АМБАСАДОР ЗСА в Україні Роман Попадюк у суботу, 22-го травня, відбув зустріч з міністром закордонних справ України Анатолієм Зленком. Сторони проаналізували відносини між Україною і ЗСА та перспективи їх дальшого розвитку. Обговорювали також перебіг подій в колишній Югославії. А. Зленко підтвердив своє запрошення для державного секретаря ЗСА відвідати Україну.

ДВА МІСЯЦІ ПІСЛЯ того, як Лесові Еспенові, секретареві Департаменту оборони, вмонтували апарат для регулювання ритму його серця, він починає урядувати на повну скалю, пляноючи дві поїздки до Европи та вправляти теніс. Хоча лікарі дуже вдоволені його скорим видужанням, то все ж таки турбуються, що він не бере їхніх порад серйозно, коли йдеться про теніс. Фізичне перевтомлення може виказатися шкідливим для його самопочування.

ПРОБЛЕМИ НОВООБРАНОГО президента Билла Клінтона у перших місяцях його урядування у великій мірі причинилися до духового оновлення Республіканської партії. Вийшовши не тільки побідженими, але й роз'єднаними із минулорічних виборів, республіканці мали трудність знайти спільну мову та виробити для своєї партії майбутні політичні напрямні. Однак останнім часом ця апатія республіканців починає майже зовсім зникати, а на її місце появляються проблиски нової захоти та позитивної візії про майбутність.

ЧЕРЕЗ ЧИМРАЗ більшу недостачу лікарів, які хотіли б практикувати загальну медицину в країні, деякі лікарні та інституції, що займаються охороною здоров'я, мають поважні трудності. Крім того, така ситуація може стати головною перепоною для перебудови існуючої системи охорони здоров'я. Хоча лікарі загальної медицини були колись підставою американської медицини, тепер вони починають майже цілком зникати, бо нові молоді лікарі вибирають різного роду спеціялізації, заманювані туди великими заробітками та модерною медичною технікою.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

У Польщі не краще

У 1980 році постала самотужки, спершу нелеґальна, робітнича організація „Солідарність" під головуванням електромеханіка Лєха Валенси. Вона перейшла до історії двома заслугами: затяжною переможною боротьбою проти комуністичного режиму та відворотом від традиційної орієнтації польської політичної думки на Росію. Лєх Валенса виявив подиву гідну зручність у визвольній безкровній боротьбі за незалежність Польщі, користуючись робітничими страйками, як політичною зброєю, та перeплітаючи їх переговорами з комуністичним президентом-диктатором — генеральним секретарем Компартії Польщі, генералом Ярузельським. Драматичним епізодом у тих змаганнях було проголошення Ярузельським вийняткового стану у Польщі з виарештуванням цілого ряду польських діячів та присудженням на хатній арешт самого Валенсу. У політичному компромісі Ярузельський залишався ще президентом, а першим демократичним прем'єром став був Тадеуш Мазовєцький. Коли ж Валенса проголосив свою кандидатуру на президента — Ярузельський мудро зрікся і став приватною особою. Він заслужений для Польщі, бо виявився більше поляком, як комуністом, адже проголошенням вийняткового стану зберіг Польщу від військової інтервенції Москви на основі „доктрини Брежнєва", яка давала Москві „право" збройною силою рятувати загрожений комунізм у сателітних країнах.

Це вже все минулі роки. Вони мають для України актуальну силу фактом, що від самого початку існування „Солідарности" спершу численна підпільна література, згодом офіційні органи преси солідаризувалися з українським визвольницьким рухом та вбачали в Україні союзника в обороні проти імперіялістичної настанови Росії. Польща була першою, яка визнала державність України і першою, з якою Україна підписала „державний акт" про ненарушеність кордонів, мирне сусідське співжиття та обмін дипломатичних представництв.

Польща була щасливішою від України країною, бо не мала проблеми тієї русифікації, яка по нинішній день покутує в Україні — у мові державного апарату і — що найболючіше — у психіці — а втім, Польща не має кращих внутрішніх відносин, як їх має Україна. Шаліє там також економічна криза з інфляцією, яка щораз знецінює польський „злоти" як і український карбованець (купон). Валютний хаос панує в обох тих країнах, причому в Україні треба раз-у-раз перераховувати відношення карбованця до рубля чи до доляра в Польщі йдеться про „злотого", що їх треба мати грубі мільйони, щоб скромно жити. Польща має кращі умовини для введення приватизації, бо переводять її філії чужинецьких банків, — в Україні противниками приватизації є колишні партократи, директори фабрик та інших промислових закладів, які вважають прем'єра Леоніда Кучму, що він „зрадник", бо хоче позбавити їх жолоба.

Гірша ситуація у Польщі у тому, що тамтешній народ менше терпеливий, більше вимогливий і має ще менший респект до влади, як він існує в Україні. Кілька днів тому американське аґенство Ассошієйтед Пресс подала вістку про масові страйки у Польщі та демонстрації з вимогою підвишки платень вчителям, лікарям (там існує державна опіка над здоров'ям) та державними службовцями, найменше „на 600,000 злотих". „Солідарність" перестала бути організацією, яка дорожить рідною державністю та стала схожою на американські юнії, які дбають тільки про соціяльне добро своїх членів. Не краще теж у Польщі з проблемою релігії. Хоч у Польщі не має тієї мозаїки віровизнань, що в Україні, проте пропав давній пієтизм до Католицької Церкви і Папа, поляк, діждався проголошення соймом відокремлення Церкви від держави. На волоску висить доля уже четвертого з черги уряду в Польщі, прем'єром якого є жінка, Анна Сухоцька. Не завидуймо сусідам України, бо вони мають величезні турботи.

ЗАЯВЛЯЮЧИ, ЩО ДОТЕПЕРІШНІ підрахунки применшували економіки в індустріяльно нерозвинутих країнах, Міжнародний валютний фонд ствердив, що економіка Китаю є чотири рази більшою, ніж досі підраховували. У цьому випадку Китай є на третьому місці після ЗСА і Японії. Нові досліди, які будуть опубліковані цими днями, вказують, що неправильно розцінювалося також економіки Індії, Індонезії, Мехіко і Бразилії.

Микола Руденко

МИ НЕ ПРИЗНАЧЕНІ НА ЗНИЩЕННЯ

I

Останній місяць в Україні проминув у великій тривозі: а чи небо пошле дощу на спраглі ниви? Озимина, на котру було махнули рукою, бо вона буцімто загинула, раптом розкущилася й обізвалася зеленим сміхом до хліборобів — мовляв, погляньте, яка я життєлюбна й рясна. Я вже згадував: сніг упав лише напровесні, але він був глибокий, щедрий. То це на його волозі зажирувала озимина. Відтоді аж до середини травня майже ніде в Україні не випало жодного дощу. На Херсонщині страшні суховії підняли в небо кинуте в землю насіння разом з гумусом, на київських і чернігівських піщаниках діти обпікали босі ноги. Іще тиждень такої посухи — і все посіяне та посаджене геть вигорить на попіл. Ні буряка, ні картоплини не подарує земля зубожілим після торішньої посухи селянам. Дві посухи поряд, рік за роком — це вже, даруйте, кара Божа. А як же потрібен Україні якщо не багатий, то принаймні середній врожай! Це відразу б вирішило половину наших болючих проблем.

Люди позирали то на розпечене, безхмарне небо, то на скалічених війною ветеранів: чи не почали вони кульгати й гнутися до землі від болю в потрощених кістках? А мені не треба дивитися на ровесників: сам ось уже 52 роки служу безвідмовним барометром — хоч на стінку вішай. Гірко на душі: не болить, не ламає, не крутить. А як би я зрадів, коли б запнуте хмарами небо вдарило довбнею у прострелений розривною кулею поперек! Почуваєшся так, мов на другий день після поранення, а думка танцює від радости: буде в Україні дощ, буде хліб, буде й до хліба.

13-го травня син запросив мене на дачу. Років п'ять тому він купив сільську хату на Чернігівщині. Город збігає до річки Удай, якої під Ічнею, власне, вже немає — перетворилася на суцільне болото. А колись, кажуть, тут пароплави ходили.

Їхали машиною серед чорних і рудих піщаників, що дихали на нас жаром, ніби від нагрітої печі. Стебельця озимини почали втрачати зелений колір — наближалися до салатового. Небагато їм лишилося до повної загибелі. Інколи спинялися, пробували рити землю, аби відшукати вологу. Марна справа!

А коли в'їхали на вулиці Ніжина, під колесами захлюпали калюжі. Зраділи надзвичайно: хоч тут випав щедрий дощ. Згадали Гоголя, який учився в Ніжині. Ото вже був майстер описувати калюжі! Щоправда, клясичні гоголівські калюжі слід шукати в благословенному Миргороді, але ніжинські також виглядали не згірше. Та радість виявилася передчасною. Через півгодини з'ясувалося: то був не дощ — машини-водовози поливали вулиці, аби позмивати радіоактивну пилюку. Настрій наш підупав: не дай, Боже, нікому в світі дожити до таких калюж.

А наступного ранку прокинувся з довгожданим болем у попереку й одразу ж проголосив: буде дощ! Тим часом сусіди принесли звістку: мовляв чули по радіо, що по всій Україні, окрім західніх областей, розпочалися дощі. Це треба бачити, як сяяли обличчя в людей, коли від воріт до воріт котилася ця жадана новина. То була радість за неї, рідну Україну — Бог її любить, не обійшов своєю ласкою. І які б віднині не впали труднощі — це тільки півбіди, бо Україна буде нагодована. А наступного ранку я прокинувся здоровий — болі вщухли, бо понад Ічнянським районом уночі прокотився добрячий дощ. Так було завжди: страждаю, мов породілля, нарощуючи дощову погоду, а коли вона вже прийшла, відразу ж настає полегшення.

Від Ічні до Києва понад 200 кілометрів і всі вони були ретельно помиті. Це ми добре бачили, повертаючись додому. Україна дихала щасливо, вільно, як молода жінка, що виношує благословенного первістка. Завтра, 18-го травня, розпочнеться сесія Верховної Ради, на якій виступить лять прем'єр Л. Кучма й Президент. Сесія має бути важкою, контроверсійною, отож добре, що бодай небезпека неврожаю відпала — травневі дощі в Україні завжди були підвалиною врожайности.

На трьох китах стоїть багатство народу: біоенергетика щорічна, котра приходить у новому врожаї; промислові вироби, що несуть у собі акумульовану енерґію людської праці; енерґія земних надр (нафта, ґаз), без якої в XX столітті неможливі ні сільське господарство, ні промисловість.

Ота третя передумова економічної діяльности май же цілком відсутня в Україні. А керівні посадові особи Росії, добре розглядівши Ахілесову п'яту України, роблять усе для того, аби поставити нас на коліна. Це помста за наше прагнення мати незалежну державу. Це намагання загнати нас до імперської кошари. На початку століття, котре невдовзі зробиться минулим, ми б не мали такої проблеми: сільське господарство трималося на волах і конях. Нині ж повернутися до тяглової сили минулих століть — це однаково, що повернутися до середньовіччя. Як же нам бути?

Продовження буде.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Д-р Тамара Булят

Оперні співачки України зацікавлюють американців

II

Диригент запросив її та співачку Любов Канюку (меццо-сопрано) приїхати до міста Орландо, Фльорида, щоб взяти участь у виконанні „Реквієм" Дж. Верді. 4-го квітня відбулося виконання цього видатного твору італійської музики. Слухачі і хористи тепло приймали українських співачок. Для багатьох із них — це було перше знайомство з Україною, з українськими співаками. Дізнавшись про бажання Л. Бичкової познайомитися з українцями, що живуть і працюють у Ню Йорку, диригент зробив усе, щоб вона здійснила цікаву для неї поїздку.

Зустрічі з українськими музиками, журналістами, науковцями, я певна, залишаться в пам'яті співачки, так само, як відвідини концерту в Карнеґі Голл, знайомство зі співаками Метрополітальної опери. Все це потрібні життєві і загальнокультурні враження, яких на жаль, наші люди за часи „залізних" замість театральних завіс були позбавлені у переважній більшості. На кінець свого перебування в Америці Л. Бичкова висловила бажання залишити по собі „звуковий" спогад. Їй на допомогу прийшла знана своїм альтруїзмом і жертовним опікуванням приїжджих з України Оксана Радиш-Міяковська, працівник УВАН. Виступ відбувся. До програми концерту Л. Бичкова подала досить багато творів. Серед них були рідко співані („Арія" Джордані, „Канцонета" Паезієлло, „Арієта" Скарлаті (і популярна „Ave Maria". Сім точок українських арій, пісень, сольоспівів, наприклад, „Пісня Одарки" з опери „Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського, народна пісня в обробці М. Лисенка „Лугом іду — коня веду", пісня в обробці О. Сандлера „Ой не світи, місяченьку" або сольоспів Г. Майбороди „Запливай же, роженько весела" на вірші Андрія Малишка прозвучали з таким емоційним проникненням у зміст творів, що зворушили слухачів силою магнетичного впливу.

Кульмінацією виконавської майстерности Л. Бичкової були дві арії — Графині з опери „Весілля Фігаро" В. Моцарта та Леонори з „Сили долі" Дж. Верді. В них вона виявила музично-драматичну силу, талант і природну красу голосу.

Коло рояля був піяніст, лавреат Міжнародного конкурсу Маргарити Лонг в Парижі Володимир Винницький, який часом свідомо надавав фортепіяновому супроводу характер оркестрового навантаження, бо відчув, що будь-яке звучання на форте не затушкує ні тембру, ні сили голосу співачки.

Наступного дня ми разом із Л. Бичковою побували на Бавнд Бруку, де височить струнка церква в стилі українського барокко, начебто десь на Чернігівщині або у Києві на Подолі, вклонилися могилам багатьох українських музикантів, Ізидорі Косач-Борисової (сестрі Лесі Українки), бандуристові Григорієві Китастому, про якого співачка чула у Києві від Володимира Колесника, керівника капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка, яка з Канади приїздила в Україну на гастролі.

Поспішаючи на наукову конференцію до УВАН в Ню Йорку, присвячену обговоренню щойно виданого фундаментального тому із серії „Українських рукописних джерел в архівах Америки", по дорозі, прямо в машині я взяла інтерв'ю у нашої співачки. Воно досить велике, але одне місце з нього я хочу навести. Згадуючи про диригента з Фльориди, Л. Бичкова відзначила те, що в його хорі співають твори різними мовами і різних композиторів. У своєму факсі-запрошенні Р. МакМерен наголосив, що культурний обмін між країнами встановився з того часу, як Україна стала незалежною державою. Він дуже зацікавився українською музикою і українськими виконавцями. „Ми, — казала Л. Бичкова, — хочемо, щоб американський диригент пізнав нашу музику і будемо йому всіляко допомагати. Я йому подарувала платівки з творами Бортнянського, Березовського, Веделя в інтерпретації Віктора Іконника, показала „Мотети" Бортнянського".

Отже, наші музиканти своїм мистецтвом простеляють людям шлях до пізнання українського народу та його незалежної держави.

Марій Цибульський,
(ФКУ)

ГАРВАРДСЬКОМУ ЖУРНАЛОВІ 15 РОКІВ

II

• Проф. Фрик відтворює широке поняття віри у Смотрицького і досліджує його навернення до Української Церкви об'єднаної з Римом у контексті цієї відкритої релігійної перспективи. Автор припускає, що Смотрицький був під впливом поглядів і прецеденту Маркантонія де Домініс (XVI—XVII ст.), римокатолицького єпископа, який перейшов до Англіканської Церкви, але повернувся до Риму під кінець свого життя. Розвиток релігійної думки Смотрицького є у статті докладно досліджений на підставі щедрої полемічної творчости автора. Зі своєю працею проф. Фрик виступив в Гарварді в 1991 році. У рамках щорічної лекції, присвяченої пам'яті Богдана Кравціва, визначного мецената української збірки в бібліотеці Гарвардського Університету.

Повідомлення про новововідкриті джерела до історії України належать до важливих традицій гарвардського журналу. У новому числі редактори презентують заповіт ієромонаха Києво-Печерського монастиря Афанасія Кальнофойського. Цей документ, написаний у 1646 році у польській, давньоукраїнській та латинській мовах, знайшов у Львові В. Олександрович, співробітник Української Академії Наук. Заповіт друкується у журналі у формі фоторепродукції з додатком передмови і транскрипції. Переклав на англійську мову д-р Б. Струмінський (УНІГУ). Цей надзвичайно важливий документ — це єдине джерело до життя Афанасія Кальнофойського. Кальнофойський знаний як автор „Тератургіми" (Київ 1638), збірки оповідань про чуда приписувані монахам Лаври. Його твір був важливим вкладом у започатковану Митрополитом Петром Могилою широку програму, яка на базі традиції давньої княжої Руси, утвердила ролю Києва як видатного культурного і духовного центру.

Серед оглядів поміщених у журналі д-р Д. Островський (Гарвардський Університет) подає критичну оцінку п'ятитомового англійського перекладу 16-ти вічної компіляції староруських і тогочасних московських хронік, знаних п. з. „Никонівський літопис". Цей переклад еміґраційного російського історика С. Зеньковського видано в Пристоні в 1986—89 років. Рецензен зосереджується на непояснених викресленнях з ориґінального тексту (що їх зробив Зеньковський, мабуть тому, що їхній зміст не вкладався у його візію Великої Росії), на численних помилках у перекладі і коментарях, та на очевидній відсутности перегляду праці перед друком.

Між коротшими оглядами, д-р С. Сеник (Папський Східній Інститут в Римі) розглядає збірку праць присвячених Митрополитові Андреєві Шептицькому, видану в Едмонтоні у 1989 році. Більшість статтей у збірці — це доповіді прочитані на конференції, яка відбулася в Торонтонському університеті. На думку рецензента, згадане видання є найважливішою працею про Митрополита Шептицького досі опублікованою по-англійськи кому.

П'ятнадцятирічна поява „Гарвардські Студії Українознавства", унікального в міжнародній науці журналу, стала можливою не тільки завдяки постійній науковій праці, що її зорганізував Український Гарвард, але також завдяки щедрості жертводавців Фонду Катедр Українознавства, які допомагали і допомагають фінансувати журнал. Значні датки українських добродіїв і відсотки з постійних залізних фондів, створених в Гарварді, уможливили появу майже всіх дотеперішніх гарвардських видань. Як відомо, перший меценат Українського Гарварду бл. п. Володимир Юрковський з Ню Йорку, ще у 1974 році пожертвував 70,000 долярів, встановивши фонд для фінансування видавничої діяльности новоствореного Українського Наукового Інституту в Гарварді. Кілька років пізніше, розуміючи важливість видавничої справи для української науки, визначний меценат ФКУ бл. п. д-р Євген Омельський з Огайо, створив новий український видавничий фонд. В наступному десятилітті були встановлені видавничі фонди ім. Ярослава і Ольги Дужих (1980 р.), ім. Мирослава і Ірени Колтунюків (1984 р.), ім. д-ра Омеляна і Ірени Волинців і1985 р.), ім. Павла Савки (1988 р.) та ім. Петра і Емілії Куликів (1990 р.). Ці Фонди і нові пожертви на Український Гарвард дають можливість втримати високий рівень і поширити засяг так важливого українознавчого журналу.

Найновіше число „Гарвардських Студій Українознавства", появилось завдяки фінансовій допомозі Видавничого Фонду Ярослава і Ольги Дужих, можна замовити у: Harvard Ukrainian Studies, Ukrainian Research Institute, 1583 Massachusetts Avenue, Cambridge, Mass. 02138. Ціна 18 долярів включає пересилку. Річна передплата на два подвійні числа виносить 28 долярів.

Любов Дмитришин-Часто

НА МОЇМ ВЕСІЛЛІ ЛАДКАЛИ СВАХИ

Ти гадаєш, сину, що я п'яна? Фе, встидайся. Та якби-м була п'яна, то не йшли б на гадку такі ясні думи, як осінній день. А мені, ади, перед очима усі мої літа, день у день, ніби й не жила, щойно лише пройшла ними. Таке все виразне, до останньої дрібки свіже, що могла б тобі, як про вчорашнє розповідати.

Але що тобі розповідати. Хіба ти можеш уявити мене молодою? Знову скажеш, верзу невість-що, бо на весіллі була. Так, випила я тріщечки, два-три келішечки. І так мені легко стало. Але не від того, а скоріше тому, що женили ми таку молоду пару, аж дивитися мило.

Ти мене ганьбиш, що я перша їм заладкала. Кажеш — не тих пісень тепер треба співати? Але чим зла ота ладканка? Що має плакучу мову таку, аж за серце хапає?

Вже Марусина по заручинах!
Погадай же ти собі, та як же буде тобі?
А в чужої матіноньки сніданенька не буде,
Обідець під полудне, вечеренька опівночі —
Виплачеш чорні очі.

Оту ладканку на моїм весіллі ладкали свахи. Та так красно, що не одна сльоза скотилася з жіночих очей. І в мене тоді стиснулося серце. Та лише на мить. Бо мій Сень відразу ухопив мою руку і шепнув:

— Ти не вір, Стефцю, бо не все те правда, про що на весіллі ладкають.

Я й не вірила. І, як казав мій Сень, правдою те не стало. А тепер і поготів, бо молодята, ади, відразу до нової хати йдуть. Отаке молоде, як нічний грибок, а вже буде свого ґазду здибати на власнім порозі. То хіба до неї пристане те, що я наладкала?

Вечероньку на стіл дають,
Марисуню висилають:
„Іди, Марисю, по воду
До далекого броду".
Нім Марися з водов прийшла,
Вечеронька вже відійшла.

Як на мене, так весілля без ладкання — й не весілля.

Ще й таке скажу тобі, сину. Кожне весілля для старої людини — то відгомін її молодости. Ади, сидить Вірка з Богданом на покуті, а мені здається, ніби се ми з Сенем.

Сень... Тепер уже імени такого не вчуєш. Як луна з минувшини. А що за очі мав барвінкові... Як узяв мене за руку при тій ладканці, то ніби сонце їх гріло зсередини — так лучіли солодко.

Не вір тому, Стефцю...

Або я вірила? Тільки серце мені стиснулося від тої мови, бо своєю жалібністю й кригу могла розтопити. Та трохи тому, що йти треба до нього, до свекрухи, де й без мене восьмеро.

Усміхнулась йому та й кажу:

— Та я не боюся, Сенцю.

— То чому пригасла? — гріє своїми барвінками.

— Бо трохи прикро. Але то не біда. Аби лиш все було так тепло, як сю хвилю.

— Я тебе, Стефцю, кохатиму, доки мене. Лиш не гасни отак, як зараз.

І вже далі я ніби не чула, як виводили свахи:

Не плачте, мамуню, за мною,
Не заберу вас з собою,
Лишу вам слідоньки по дворі
І дрібні слізоньки по столі.
Та й дрібні слізоньки по столі.

У пропій ішла весело, ніби мене там панські покої чекали. І Сень повеселів. Вів мене так лагідно до своєї гостроверхої хати, ніби не дев'ятим челядником вступала я туди, а першою ґаздинею:

Отвори, мати, ліску,
Веде ти син невістку,
Молоду, як ягідку,
Солодку, як малинку.

— Видиш, якої тепер гарної завели, — тішився Сень.

І ліску нам нам тоді отворили, і до хати нас пустили. Сіли ми знов на кожухах на покуті. Але я вже тут не гостя була. Тут починалося моє ґаздівство. З моїм Сенем починалося моє життя.

Я відразу приголубила оту стареньку бойківську хату під стріхою, що Сеня мені зростила. І подумала, що мушу звеселити її. Тож маю справуватися так, аби тут злагода щодня ночувала.

Обсіли мене Сеневі брати і сестри, та все видивлялися, ніби хотіли вгадати, з яким серцем вступила я до їхньої хати. Бо коли стояли обабіч порога, як я увіходила, то виділи, що переступила його високо. То була дуже непевна мить. Не раз бувало так: пам'ятає молода до самого порога, як треба його переступати, а тут візьме та й стане на нього. З тої хвилі всі челядники ненавиділи свою невістку. Бо то малося за такий знак, ніби молода вже видить себе господинею, а свекруха мала би скоро вмерти. По такім і весілля часто вже не було. Свекруха мало не била невістку, родина плакала та проклинала.

Я весело переступила свекрушин поріг, і вся хата ніби сміялася до мене. А Сень, то вже так тулив мої руки до серця, що мусили під сміхи вивривати мене в нього, коли прийшов час після перепою знімати вінок та зодягати хустку.

— Пусти дівчину, приведемо ти жінку.

— Та най ще надивлюся на неї, — не давав мене Сень.

(Закінчення на стор. 3)

ДЕРЖАВНІСТЬ УКРАЇНИ ЗАКРІПЛЮЄТЬСЯ! ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ ВКЛАДОМ ВАШОЇ ДИВІДЕНДИ У ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Архиєпископ Антоній відвідав вірних УАПЦ в Аделаїді

До об'єднаної української православної громади в Аделаїді завітав з канонічною візитою Архиєпископ Вашінгтонський та правлячий Архиєпископ Австралійський і Новозеляндський Антоній, який прибув сюди вже вдруге. Попередня його канонічна візита була здійснена до церкви св. Покрови в час, коли повне об'єднання та злиття обох церков лише підготовлялося. Цим разом, коли після попереднього розв'язання обох парохій проголошено об'єднану парохію УАПЦ св. Архистратига Михаїла, це була перша його канонічна візита до цієї церкви.

Щоб, згідно з правилами Церкви, храм св. Покрови перестав існувати, у неділю перед Архиєрейською Службою Божою, Архиєпископ Антоній в сослуженні пароха о. В. Салиги, хору та процесії з хрестами і хоругвами урочисто переніс головну святість храму — святі мощі з церкви св. Покрови до церкви св. Архистратига Михаїла. Процесія урочисто проходила по Саут Стріт та через Порт Род увійшла до Свято-Михайлівського храму. Австралійська поліція, коли було потрібно, зупиняла рух авт, водії яких зі зацікавленням приглядалися вперше цій релігійній процесії.

Святочно прибраний вхід до церкви, пластова почесна варта, присутні, включно з гістьми від Української Католицької Церкви, свідчили про небуденність, урочистість цього дня. У всіх були радісні обличчя, бо об'єднання наших православних громад вже роками було загальним бажанням і члени громад чекали цих хвилин. Після закінчення Служби Божої, під час якої було висвячено нового іподиякона, в Народному Домі УГПА відбулося урочисте прийняття, на яке прибуло громадянство обох наших віросповідань.

За почесним столом біля Архиєпископа Антонія засіли: парох Свято-Михайлівської Церкви о. Володимир Салига з пані-маткою, голова консисторії УАПЦ в Австралії о. Микола Сердюк, парох Української Католицької Церкви, о. Д. Сенів та парох Білоруської Церкви о. Михаїл Бурнос. Також там сиділи іподіякони: Ю. Словачевський та Гуменюк, Іван Огієнко та Батраченко. Окрім них, були присутні за почесним столом від Пластової Станиці — Мирон Лапка та від Союзу Українок Катерина Качмарська і керівниця Української Школи Ґурґула. І як це завжди водиться, представництва організацій і установ укороновував своєю присутністю голова УГПА д-р Іван Снятинський з дружиною. Як бачимо, цей день відзначувала соборно вся наша громада, бо він мав історичне значення в її житті.

Під час складання привітань, порядок яких був фахово ведений церемоній майстром Богданом Соловійом і які після членів духовенства зложили і згадані гості в імені установ і організацій, слід відзначити слово голови УГПА д-ра Івана Снятинського, щире братнє привітання від представника УКЦеркви о. Д. Сеніва, який висловив свою віру у майбутнє повне з'єднання наших обох церков, та від пароха Білоруської Церкви Михаїла Бурноса. Щирим та оригінальним було привітання від Пласту, яке виголосив Мирон Лапка. Звертаючись до Владики Антонія, він висловив віру в те, що йому личить у майбутньому стати Патріярхом УАПЦ.

Перший український поселенець-піонер в Південній Австралії. Павло Дмитренко щиро передав привітання від Українського Клюбу Старших Громадян, а також привітне слово виголосив Дніпровий.

Останнє слово виголосила новообрана голова парафіяльної ради Свято-Михайлівської церкви Марія Ковальська, яка особливо підкреслила великі заслуги у процесі об'єднання обох парохій попередніх голів парохіяльних рад, Бориса Боросевича та Івана Прадуна, які очолювали священну акцію об'єднання в лоні УАПЦ обох українських молитовних громад. В цей день возносили часті „многоліттєвія", одначе здавалося, що многоліттєвіє, проголошене Марією Ковальською Борисові Боросевичеві та Іванові Прадунові хор і присутні співали з особливою щирістю і любов'ю. А це тому, що воз'єднання, як казав св. п. Йосип Стрільчук, „щоб ми були одно" — було їхньою священною метою, для якої вони вповні себе віддали, жертвуючи своїм спокоєм і навіть здоров'ям. Громада Аделаїди, особливо православні українці, високо оцінили їхні заслуги і дали їм своє глибоке признання. Загальне щире піднесення відчувалося в цей день і було помітно, що нарід наш вже затужив за єднанням. І тому хай оце єднання двох молитовних українських громад буде світлим початком нашої української любови і згоди для всіх наших громад, де ще є залишки взаємних підозрінь та недовір'я до своїх. Зерна ці були віками культивовані в нашому народі лихими окупантами для їхнього кращого панування над нами. Особливо велику увагу вороги присвячували релігійно-конфесійним поділам, які творили незгоду та братоненавистництво, що паралізувало всі наші намагання стати дружно за ідеал незалежности нашої держави.

Тому клонимо голови в пошані перед тими, які розпочали священну акцію об'єднання наших братніх парохій в одну. Лише в єдності — сила!

Д-р Святополк Шумський

Вийшла антологія сучасної української поезії в англійському перекладі

В американському видавництві університету Ферлей Дикінсон щойно вийшла англомовна антологія „Змінні кордони: східньоевропейські поезії 1980-их років". Серед літертур 13 різних країн (від балтійських до Польщі, Румунії і Болгарії) також представлені поети України: Ліна Костенко, Іван Драч, Василь Голобородько, Василь Стус, Ігор Калинець, Софія Майданська, Ігор Римарук, Наталка Білоцерківець, Микола Рябчук, Оксана Пахловська та Раїса Лиша. Окремі вірші переклали Володимир Грушкевич, Віра Качмарська, Ірина Єва Мостович, Михайло Найдан, Лариса Онишкевич і Мирося Стефанюк.

Добірку укрїнської поезії (35 сторінок) підготовила і зредагувала д-р Лариса М. Л. Залеська-Онишкевич, написавши також вступну статтю. Цілу антологію підготовив проф. Волтер Каммінс з університету Ферлей Дикінсон, головний редактор журналу „Літерарі Ревю". Збірка „Shifting Borders: East European Poetries of the Eighties" має 488 сторінок. Її можна замовляти в Associated University Presses (440 Forsgate Drive, Cranbury, N.J. 08512). Ціна 59.50 дол.

Українські співаки виступлять у Міській Опері Ню Йорку

Ню Йорк. — У своїй програмі цьогорічного сезону, який розпічнеться 27-го липня і триватиме до 21-го листопада, нюйоркська міська опера подає також список артистів-співаків і серед них зустрічаємо двоє артистів з України: Оксану Кровицьку і Володимира Гришка. При їхніх прізвищах позначено, що це їйній дебют — перший виступ.

Оксана Кровицька — сопрано, уродженка Львова. Музичні студії здобула у Київській Державній Консерваторії ім. П. Чайковського та Музичній школі ім. С. Крушельницької у Львові. У 1988 році Оксана здобула перше місце у Змаганнях Молодих Голосів України. Виступала в ролі Тетяни в опері П. Чайковського „Євгеній Онєгін", в ролі Маргарити в опері Шарля Ґуно „Фавст" (обидва виступи у Київському оперному театрі). Виступала О. Кровицька також у Львівській Філармонії, співаючи партію Серпіни в „Ля Серва Пардона" Перґолесі та в ролі Наталки в опері „Наталка Полтавка" М. Лисенка. О. Кровицька в Україні користується признанням не тільки загальної публіки, але й музичного світу. Серед її здобутків також успішні концерти в Польщі, Канаді та ЗСА.

Володимир Гришко — тенор, уродженець Києва, де й закінчив Київську Державну Консерваторію ім. П. Чайковського. Своїм гарним голосом здобув кілька нагород як соліст: перше місце на голосових республіканських змаганнях ім. М. Лисенка у Києві в 1988 році, першу нагороду ім. Плясідо Домінґо у Барсельоні 1989 року, друге місце на голосових змаганнях ім. М. Ґлінки у Москві та третє місце у міжнародних змаганнях співаків у Марселі. У 1990 році він здобув перше місце у голосових змаганнях у Тулюзі та був піднесений до звання Заслуженого артиста України у Київському Державному Театрі Опери і Балету ім. Шевченка, де він виступає як соліст від 1988 року. Його виступи поза межами України це: роля Альфреда в опері „Ля Травіята" у Батон Руж, Ла., та виступи у Німеччині, Австрії, Естонії та Росії, а також в ролі Ликова в Римського-Корсакова „*Царева наречена*" у постанові Вашінґтонської опери.

О. Кровицька виступить в операх „Кармен" і „Турандот", а В. Гришко — в „Богемі" і „Рондіні".

О. Кровицька у „Турандот" — 11, 16, 19 і 25 вересня, у „Кармен" 16, 21, і 31-го жовтня.

В. Гришко у „Богемі" 29, і 31 липня та 6, 8, і 11 серпня, а у „Рондін" 17, 22 і 30 жовтня та 3 і 6 листопада.

ТРЕБА ПОПРАВИТИ

У статті М. Мельника п. з „Ідейні основи економічної політики в Україні" („Свобода", ч. 93 з, 18-го травня ц. р.) треба читати: в Америці в 1991 році 3.6 відс. родин заробляли менше, як 5,000 дол. (або 5,000 дол.); 5.8 відс. заробляли поміж 5 і 10,000 дол.; 78.4 відс. заробляли поміж 10 і 75,000 дол.; 12.3 відс. заробляли більше, чим 75,000 дол. — Ред.

КИЇВ. Президент України Леонід Кравчук підписав указ про призначення на посаду міністра машинобудування і військово-промислового комплексу та конверсії Дмитра Черненка, у зв'язку з відходом на пенсію міністра Віктора Атнонова, який займав цю посаду.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Куби Роберто Робайна заявив, що Куба готова почати діялог зі З'єднаними Стейтами. „Ми цивілізовані люди і не можемо не говорити один з одним цілих 34 роки, — сказав міністер у розмові з місцевими і чужинецькими журналістами. — Думаю, що настане момент, коли треба буде почати діялог. При цьому Куба не висуває попередніх умов, але й не бажає залишати враження, ніби вона відмовляється від своїх принципів". Щодо можливих тем для переговорів Р. Робайна назвав „економічну бльокаду" ЗСА проти Куби, а також присутність на її території американської військово-морської бази у Ґвантанамо.

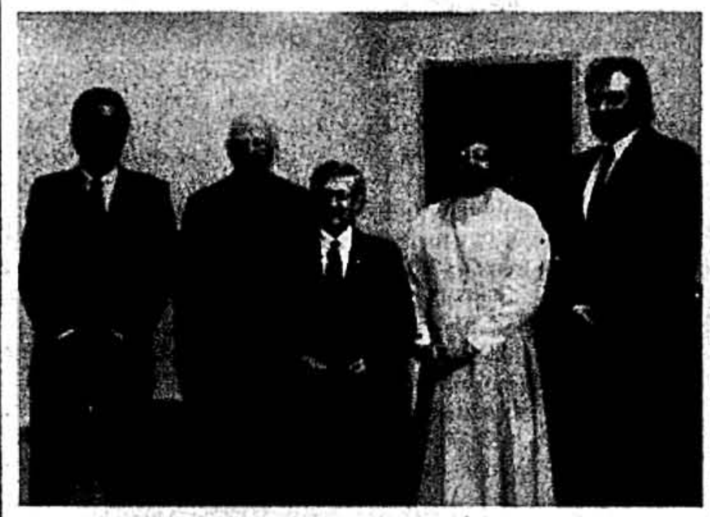
ДО ЧИТАЧІВ ЩОДЕННИКА „СВОБОДИ"

Як відомо, в цьому році виповнюється 100 років від появи „Свободи". З того приводу у соту річницю, 15-го вересня, появиться окреме ювілейне побільшене обсягом число нашого щоденника.

Звертаємося до наших дописувачів присилати на цю тему статті та спогади, а також інші матеряли, найпізніше до 15-го серпня.

Також до того самого часу закликаємо присилати статті та інші матеріяли до чергового Альманаху „Свободи" на 1994 рік, в якому будемо відзначати 100-річчя Українського Народного Союзу.

Парафія св. Володимира УПЦ відзначує Мужа Року

(Зліва) Вейн Фазікас, заступник голови братства, о. протопресвітер Степан Ганкевич, Онуфрій Сорочак, о. Іван Наконечний, настоятель, Данило Гарасин, голова братства.

В неділю, 25-го квітня, під час спільного свяченого, яке відбулося в українському православному соборі св. Володимира в Пармі, Огайо, братство відзначило 30-го з черги Мужа Року. Цього року відзначено Онуфрія Сорочака, який бере участь в братстві, групі вареників та Клюбі 60+. Його любов до співу віддзеркалюється під час всіх відправ у церкві, де він є членом хору та асистентом дяків. Комітет братства, який складається із священиків, голови та минулорічного Мужа Року, річно вибирає особу, яка виявила особливу відданість парафії св. Володимира. На світлині вгорі: відзначення Мужа Року собору УПЦ св. Володимира.

Відбудеться конференція УВАН

В рамки цьогорічних зустрічей канадських наукових товариств (Оттава, травень — червень) входить теж конференція Української Вільної Академії Наук Канади.

Програма Конференції УВАН включає три сесії — дві україномовні і одна англомовна. Виступатимуть і доповідатимуть: д-р Н. Апонюк — „The Function of Non-Ukrainian Names in Early Ukrainian Canadian Literature", о. д-р О. Баран — „Розвиток Української Католицької Церкви Канади в 1930-их і 1940-их роках; мгр Н. Вест — „The Role of Libraries in the Exchange of Research Information: The Case of the Slavic Collection at the University of Manitoba"; д-р Р. Климаш — „The Crisis in the Ukrainian Canadian Studies"; д-р Ю. Книш — „Румунське питання в світлі 'Повісті минулих літ"; д-р Б. Корчмарик — „Концепція М. Грушевського і наші сучасні підручники до навчання історії України"; д-р Р. Сербин — „Голод 1921-23 рр. і реакція українсько-канадського суспільства"; д-р П. Томас — „Toward a Curriculum for Teaching the Geography of Ukraine".

Конференція відбудеться на кемпусі Карлтонського університету в Оттаві у п'ятницю, 4-го червня ц.р., починаючи о год. 9-ій ранку, в кімнаті 254 будинку Herzberg Physics. Вступ вільний.

За додатковими інформаціями просимо звертатися до канцелярії УВАН у Вінніпезі, тел. (204) 942-5095, яка відкрита у вівтірки й четверги від 9-ої ранку до 12-ої полудня, або до д-ра Романа Верстельника, місцевого представника УВАН в Оттаві, тел. (613) 564-6569 або (613) 230-3027.

Президія УВАН

На моїм весіллі ладкали свахи...

(Закінчення зі стор. 2)

— Або жінка не ліпша за дівку? — жартував староста і моргав до сусіда. — Скажи йому, Прокопе.

— Жінкою вже буде мені до смерті, а дівчиною ще лиш сю мить. — Відтак узяв мене за голову та й каже: — Стефцю моя золота, аби-с вік звікувала отакою красною.

Руки йому тремтіли, коли віночок знімав.

А жінки добре пильнували, та й відразу завели:

Гадайте, бояри, гадайте.
На колисочку складайте,
На колисочку новеньку,
На дитиночку маленьку.

По тому ще доранку було весілля. Але то вже не для нас. Ми з Сенем викралися потихеньку та й пішли понад річкою. Тоді ще понад нею лози росли і ширша була.

Ади, йдемо собі плече до плеча. І щасливі з того, що разом. І місяць нам світить. І водночас вже журба налягає: що робити та що діяти, аби своїх діток, як Бог дасть, мати де спати покласти. Нам би хоч сяку-таку хатинку, маленьку, і щоб новою соломою вкрита була. Вона б нас, як сонце, гріла.

— Ти, Стефцю, не гризися, — Сень до мене. — Аби здоров'я, а прожити — проживем. Навіть, аби я мав до Америки поїхати на роботу, а хату поставлю.

— Що ти, Сенику, що ти. Та най я вік звікую тут, а тебе не пущу. Ніц не треба, а ніц. Аби ти лиш був коло мене.

Мій Сень так тої хвилі подивився на мене, що й зараз пам'ятаю. Очі аж палали при місяці синім вогнем.

— Я все буду коло тебе, Стефцю, аби-м навіть на світі не жив. Щоб ти знала, — я все там, де ти.

Правду казав тої першої ночі Сень. Ади, вже мені за вісімдесят, уже вік звікувала, а він усе ніби тут, коло мене. І не віриться часом, що поховано його на чужій землі, де, замість долі, недолю свою знайшов. І досі, як іду понад річкою, усе мені немов лозини шепочуть, увечорі місяць, засвітить у вікно, мені очі його крізь шибки привиджуються.

А на весіллі... Кожне весілля, то ніби моє з Сенем. Бо тепер що не весілля, то любов. У мої часи мало котра дівка мала її, бо воли, грунт були вартніші. А я мала. Мала я її, чуєш, сину.

Чудно, певне, слухати від старої таку мову. Бо важко повірити, що в оцьому тілі колись молодість шумувала. Гай-гай, ніколи не зрозуміє молоде старого, доки саме не зістариться. Колись згадаєш і ти, сину, своє весілля, й оті співаночки, що їх тобі гості співали:

Радуйся, матиночко!
Звінчане дитяточко.
Як одне, так другоє,
Обоє молодоє.

Видиш, то лише мова плакуча, а слова, ади, які гарні. Таких ніде не вчуєш, на жодній гостині, лиш на весіллі. А ти кажеш, що не тих пісень тепер треба співати.

Та я можу забожитися, що цілий свій вік Вірка з Богданом будуть ладканки ті згадувати. Бо другий раз вже їх співати не будуть. Ая, бо то лише на весіллі...

Св. п. д-р М. Качалуба

Рознеслася несподівано дуже сумна вістка, що 7-го квітня 1993 року, в день Благовіщення Пресвятої Богородиці, перестало битися в місті Шернекс у Швайцарії шляхетне серце д-ра Михайла Качалуби. І покотилися сльози по моїм лиці, бо ж д-ра Качалубу пригадую собі з гімназійних часів у Тернополі, а на еміграції він був моїм близьким приятелем, з яким я довгі, довгі літа завжди листувалася.

Покійний народився 7-го листопада 1908 року в Романовім Селі, Збарського повіту, на Золотому Поділлі. Був сином Олекси і Анни з Лупухів, заможних і свідомих селян. В сім'ї було троє дітей: Марія, Теодор і Михайло. Михайло від природи був обдарований красою, гарним голосом-тенором і непересічними літературними здібностями. Середню школу він скінчив 1929 році в Тернополі:

„Тернопіль — світла моя юність!
Моя провесна і весна,
Дзвінкі душі моєї струни —
Твоїх це струн гучна луна".

Після закінчення гімназії робив різні заходи, щоб вступити на медичний факультет, але поляки не прийняли його на студії. Він виїхав студіювати медицину до Швайцарії. В часі студій у Женеві працював вечорами помічником кельнера в ресторані, щоб заробити на прожиток і університетські оплати за навчання. В університеті познайомився зі студенткою дентистики швайцаркою Люсею Гейм. Її він навчив говорити й писати по-українськи. Вони, здобувши дипломи лікаря і дентистки, одружилися. Їх вінчання відбулося в Женеві 1935 року, в церкві св. Франсуа, а шлюб їм давав о. Петро Голинський. Дружина обіт складала по-українськи, прирікаючи мужеві свою любов, вірність і чесність. Ця подія заслуговує на увагу як приклад для наслідування українцями, одруженими з чужинками.

Хоч дружина була швайцаркою, через одруження з чужинцем вона втратила громадянство. Молодята переїхали в Карпатську Україну, де д-р Качалуба заорганізував у місті Великім Березнім лікарню, в якій обидвоє працювали до 1939 року. В роках 1939—62 жили і працювали на Словаччині в місті Дольнім Кубіні. Після довгих літ мандрівок, зі зміною закону про громадянство, родина д-ра Качалуби в серпні 1968 року повертає вже з трьома дітьми назад до Швайцарії, де відкривають лікарське бюро в місті Клярен-Монтрей. Найстарша доня Дора залишилася в Кошицях, бо там скінчила ветеринарію й одружилася. Всі діти д-ра Качалуби покінчили вищі студії і виховані в українському національному дусі.

В 1963 році д-р Качалуба, з туги за рідним краєм і родиною, в товаристві свого сина Михайла теж лікаря за фахом, відвідує Україну і рідне село. Там зустрічає свою одиноку сестру Марію з чоловіком і ріднею, які саме повернули зі сибірського заслання. Про ці відвідини він так згадує в одному зі своїх віршів:

...„І дім згорів, і ліс полисів,
криниця мохом заросла,
нема хреста, що тут десь висів
на краю рідного села.

Ось тут є гріб моєї мами,
а там дідів всіх моїх тлінь,
тут церковці скрипіла брама,
де лопухів дрімає рінь".

В 1982 році на 71-му році життя в Ню Йорку на удар серця нагло помер його брат Теодор, якому поет присвятив вірш „Дорогому братові Теодорові ін меморіял". Теодор — колишній в'язень за волю України. Його наглу смерть д-р Качалуба боляче пережив.

Покійний відомий не тільки як лікар, але як ніжний поет-лірик і письменник. Він своїм коштом видав такі збірки віршів: „Бульварами серця", „Вільним крилом", „Відгомін моєї душі", „Наш талант", для дітей „Тріпотіння крилят", „Польові дзвіночки", чотири томи спогадів п. з. „З моєї Одисеї". У всіх його поезіях відзеркалюється любов і туга за рідною землею, за її красою, ідея боротьби за волю рідної держави.

У збірці поезій „Бульварами серця", у вірші „Україні", поет пише:

„Я син Твій, моя Україно.
Для Тебе співаю — живу.
Для Тебе аж ген в домовину
Дотягну долю криву".

Свої вірші поет присвячує батькам, зокрема мамі:

„О, мамо мої,
За все, що я маю,
що титул людини дає,—
Я вам, найдорожча, подяку складаю
і серце синівське моє".

На поета великий вплив мала природа і він часто описує її в різних порах року:

„Такі вишневі ночі,
що спати — гріх.
Пташиний спів,
дівочий сміх,
і місяць в срібнім клоччі,
туман в долині ліг".

або у збірці поезій „Наш талант":

„Весна прилинула така
як була все,
як була перше:
рясна, розмріяна, дзвінка
й постукала у моє серце"...

Покійний був висококультурною, працьовитою й чесною людиною, що відзначався найкращими прикметами духа, розуму й серця. Він був ніжним і добрим не тільки для своєї родини, але для всіх, хто його знав. Сам дуже скромний, ніколи не шукав для себе почесті, глибоко релігійний. Як лікар часто лічив без оплати і мені помагав своїми порадами з далекої Швайцарії на мої фізичні недомагання. В особі д-ра Качалуби я стратила великого приятеля, тож нелегко його забути. Дружині і дітям моє сердешне співчуття. Світла пам'ять про Покійного залишиться назавжди між нами.

Лідія Лугова

Зустріч з чемпіонами світу О. Баюл і В. Петренком

На фото (зліва): Микола Андреадіс, мол.; Ірина Андреадіс, Оксана Баюл, Микола Чорний-Досінчук, Віктор Петренко, Стефанія Чорна.

24-го квітня Микола Чорний Досінчук у чудовій родинній атмосфері відсвяткував 75-ліття. В одному з перечитаних побажань від сватів Галини і Миколи Андреадісів було задекларовано два квитки на виступ світової слави чемпіонів на льоду Оксани Баюл і Віктора Петренка з України. 2-го травня, цілою родиною, вбрані у вишивані сорочки з українськими прапорами поїхали до Нассо Колісеум на Лонг Айленді.

В арені, освітленій чудовими світлами, у вибагливих строях появляються чемпіони, яких вела Оксана Баюл. Про чар і радість годі розказати, бо це все треба було особисто побачити. За допомогою спонзора цеї події „Кембел Суп" вдалося мені дістати квитки на дозвіл стрінути наших чемпіонів. Наша мрія стрінути і привітати чемпіонів здійснилась. Особисте знайомство і автографи довершили наше родинне святкування — 75-ліття батька.

Ірина Андреадіс

Пам'яті С. Дзюби

Одержавши Дня 21-го квітня орден Канади в Оттаві з рук генерального губернатора Р. Гнатишина, я з приємністю згадував своїх попередників-українців у цій категорії канадських державних відзначень: їх не було багато, все ж одним із перших був Степан Дзюба, що дістав цей орден у 1970 році, коли Канада відзначала 100-ліття Манітоби, члена канадської федерації. Уродженець Вініпеґу (1915), заслужений провінційний і міський діяч, довголітній „найбільш популярний посадник" міста Вінніпеґу вповні заслуговував на одержання ордену Канади з рук заступника королеви Єлисавети II в Оттаві.

І пригадалися вінніпезькі часи співпраці з Дзюбою. У 1956 році він та С. Ребчук намовляли мене ввійти в члени міського Бібліотечного комітету, щоб не занадто багато було там лівих впливів. Я радо виконував цю функцію кільканадцять років, і коли в 1976 році зрезиґнував із членства в комітеті, то дістав від Дзюби... синьо-жовтий олівець із його йменням і „на спомин" — бляшанку із „вінніпезьким повітрям" (вона й досі зберігається в мене, як ремінісценція з Вінніпеґу). Ніхто інший у Канаді не впав на таку ідею, щоб продавати „Вінніпеґ ейр" у бляшанках.

Дзюба був великим прихильником департаменту славістики в Манітобському університеті. Не раз і не двічі ми мали змогу обговорювати різні справи, зв'язані з цією установою, зокрема зі студіями україністики. Дзюба гаряче підтримував мій проєкт з нагоди 100-ліття Вінніпеґу „Мозаік оф Вінніпеґ стріт неймс" (мозаїка вінніпезької одонімії). Й тут пригадується один, може й незначний, факт: коли мені міська рада відмовила у фінансовій допомозі на друк цієї праці, то Дзюба не хотів іти в історію, підписуючи листа в цій справі — зробив це міський секретар, якому було „дуже прикро" і т. п. повідомляти мене про неґативне рішення „батьків міста".

Не було іншої ради, як видати цю „ювілейну" працю за власні кошти й тим „показати супостатам", що український проєкт відзначення 100-ліття манітобської столиці таки здійсниться. Й не було більшої приємности, коли в день відзначування цього ювілею я передав Дзюбі авторський примірник праці, за що дістав щиру подяку й дружній стиск руки. — „Вам належиться даровий примірник, а Ваші олдермени хай купують, бо ж голосували проти признання підмоги на друк", — сказав я тоді Дзюбі, з чим він і погодився.

Після мого переселення на схід Канади й резиґнації Дзюби з поста посадника наші зв'язки урвалися. Я й досі не маю його петерфілдської адреси, хоч часом кортіло йому написати привіт з нагоди Нового року, чи з інших приводів. Все ж він залишив по собі добру пам'ять, а для мене найкращим доказом цього було — після відвідин Вінніпеґу в 1990 році — довідатися, що моя книжка про одонімію міста вимагає доповнень: між деякими новими топографічними назвами знайшовся „Парк Дзюби", якого в часі першого видання книжки ще не було на світі. Приємно було теж читати написи на колишньому „Салтер бріджі", що це „міст Ребчука", теж заслуженого громадянина міста й неоднократно заступника Дзюби. Але... моя книжка про назви вулиць й площ Вінніпеґу вже давно „розійшлася", отже нове видання — якщо таке буде — включить напевно і „парк Дзюби" й „міст Ребчука".

Склоняючи низько голову перед пам'яттю незабутнього мера „столиці українців Канади", висловлюю щире співчуття всім, хто його любив й шанував. Хай добра пам'ять по Степанові Дзюбі живе довго між нами й його постать хай прикрасить сторінки історії українців Канади.

Ярослав Рудницький

АҐЕНТИ ФБІ, ЯКІ ЇЗДИЛИ до Кувайту, щоб особисто переслухати затриманих властями Кувайту іракців, заявили, що один із заарештованих сказав їм, що саме він був провідником групи, яка з рамени іракського уряду мала завдання виконати замах на колишнього американського президента Джорджа Буша під час його відвідин Кувайту. Хоч офіційні чинники ФБІ ще не переконані, що саме ці зізнання є правдивими, все ж таки те, що їм досі вдалося дізнатися від затриманих іракців, підтверджує участь уряду Іраку у змові.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАРАСКЕВІЯ КОЗЯК член УНС Відд. 221-го Т-ва ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл. померла 9-го лютого 1993 року на 86-му році життя. Нар. 1906 року в Щатинці, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Андрія, дочку Ірину Дубляницю з родиною і дві сестрінки в Україні, Анну і Емілію з родинами. Похорон відбувся 13-го лютого на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

В. Карачевський, секр.

ВАСИЛЬ ҐУРНИЙ член УНС Відд. 247-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя у Вілмінґтоні, Дел. помер 14-го лютого 1993 року на 73-му році життя. Нар. 2-го січня 1920 року у Вілмінґтоні, Дел. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Ядвіґу, сина Василя мол., брата Михайла, сестру Анну, три внучки, і троє правнуків. Похорон відбувся 18-го лютого 1993 року на Катедральному цвинтарі у Вільмінґтоні, Дел.
Вічна Йому Пам'ять!

Любомира Шеремета, секр.

МИХАЙЛО ПАВУК член УНС Відд. 291-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Клівленді, Огайо помер 22-го січня 1993 року на 75-му році життя. Нар. 1917 року в Клівленді, Огайо. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку братів Степана і Еміля Павук. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрея в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!

Віра Напора, секр.

Інж. МАРКО БАЧИНСЬКИЙ член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. помер 24-го лютого 1993 року на 86-му році життя. Нар. 8-го травня 1907 року в Стрию, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, синів Лева і Олега і доньку Марту Сай. Похорон відбувся 27-го березня 1993 року на цвинтарі в Глен Спей, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

Управа Відділу

ОЛЕКСА САЛАБАЙ член УНС Відд. 70-го Т-ва „Запорозька Січ" в Дітройті, Миш. помер 11-го жовтня 1990 року. Народжений 19-го березня 1905 року в селі Жуків, пов. Золочів, Україна. Членом УНС став 1953 року.
Вічна Йому Пам'ять!

Павло Павлик, секр.

ГРИГОРІЙ ФЕНКАНИН член УНС Відд. 295-го Т-ва ім. Св. Духа в Акрон, Огайо помер 28-го березня 1993 року на 73-му році життя. Нар. 15-го лютого 1920 року в Україні. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, сина Івана, дочки Ірену і Марію Костюк з мужем Романом і кількоро внуків. Похорон відбувся 31-го березня 1993 року на цвинтарі Святого Хреста в Акроні, Огайо.
Вічна Йому пам'ять!

Керол Доріс, секр.

ПАВЛО Л. НАЗАРУК член УНС Відд. 145-го Т-ва ім. св. Марії в Алтоні, Па. помер 15-го серпня 1992 року на 63-му році життя. Нар. 12-го липня 1929 року в Алтона, Па. Членом УНС став 1943 року. Залишив у смутку дочку Джоен Стасо. Похорон відбувся 19-го серпня 1992 року на українському цвинтарі св. Марії в Алтона, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Павло Тетанич, секр.

ДМИТРО КАЛУШ член УНС Відділу 379-го Т-ва ім. св. Ольги у Філядельфії, Па. помер 25-го березня 1993 року на 72-му році життя. Нар. 8-го жовтня 1920 року в Кольках, пов. Луцьк, Україна. Членом УНС став 1981 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Володимира з дружиною Марією і внуками Михасем і Марією; сина Ярослава з дружиною Тересою і внуками Лорі і Тересою та доньку Дарію з мужем д-ром Романом і внуками Андреєю і Ромчиком. Похорон відбувся 29-го березня 1993 року на цвинтарі св. Марії в Елькінс Парк біля Філядельфії, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Нач, секр.

ВЛАСЯ СІНКОВИЧ член УНС Відділу 2-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Ст. Кармел, Па. померла 27-го березня 1993 року на 68-му році життя. Нар. 24-го січня 1925 року в Атлас, Па. Залишила у смутку мужа Михайла, дочку Карен Гавпт, сина Григорія, 5 внуків і одного правнука. Похорон відбувся 30-го березня 1993 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Мавнт Кармел Тавшип.
Вічна Їй Пам'ять!

Моніка Пасічник, секр.

АННА ЛОПАТКА член УНС Відділу 173-го Т-ва ім. св. Володимира в Вілмінґтоні, Дел. померла 14-го березня 1993 року. Народжена 1906 року у Вілмінґтоні, Дел. Членом УНС стала 1951 р. Залишила у смутку синів Івана і Карла; дочок Елейн, Дарію і Льорес, внуків правнуків і сестру. Похорон відбувся 17-го березня 1993 року на цвинтарі Всіх Святих у Вілмінґтоні, Дел.
Вічна Їй Пам'ять!

Петро Щерба, секр.

МАРІЯ ВАСИЛЮКА член УНС Відд. 179-го Т-ва ім. св. Володимира в Ст. Луіз, Мо. померла 14-го березня 1993 року на 82-му році життя. Нар. 25-го липня 1910 року в Іст Ст. Люіз, Ілл. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку Пет Мк Аміш, Керолин Шалтербренд і Марилін Сіман. Похорон відбувся 19-го березня 1993 року на цвинтарі Мавнт Кармел в Белвил, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

МАРІЯ ПАШУК член УНС Відд. 62-го Т-ва „Згода" у Філядельфії, Па. померла 15-го березня 1993 року на 101-му році життя. Нар. 1891 року в селі Говники, Перемишль, Україна. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку двох синів д-ра Евгена і Волтера. Похорон відбувся 22-го березня 1993 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

Василь Васильків, секр.

ІВАН КОРБИЛО член УНС Відд. 143-го Т-ва „Любов" в Ґрейт Медовс, Н. Дж. помер 30-го березня 1993 року на 89-му році життя. Нар. 15-го вересня 1903 року в Україні. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Марію і дочку Гелен Доналдсон. Похорон відбувся на цвинтарі Pequest Union Cemetery в Ґрейт Медовс, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Анна Мандзюк, секр.